

Arrest

nr. 188 140 van 8 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2017.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, die de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name hun vrees dat verzoeker vandaag, meer dan twaalf jaar na de problemen die hij kende met het Mehdileger in Najaf, nog altijd in gevaar zou zijn.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 178 434 van 25 november 2016 omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nu nog steeds in gevaar zou zijn omwille van feiten die dateren van 2003-2004 en omdat er voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoekers leggen geen documenten neer ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten dat zij niet aannemelijk dat verzoeker heden, twaalf jaren na het incident, in Irak nog steeds het risico loopt op represailles van het Mehdileger en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke heden problemen te kennen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan

het volharden in hun asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Zo verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal geen enkele poging ondernomen heeft om het door hen bijgebrachte telefoonnummer van de ambtenaar van de Verenigde Naties, die bereid zou zijn om voor verzoeker te getuigen, te verifiëren, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen, zoals in casu het verifiëren van het desbetreffend telefoonnummer.

5.2. Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Zuid-Irak betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Ofschoon uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat Zuid-Irak niet vrij is van problemen, toch blijkt duidelijk dat er actueel in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij thans een telefoonnummer hebben gegeven van een ambtenaar van de Verenigde Naties en dat dit nieuwe element niet naar waarde is geschat aangezien deze ambtenaar het relaas en de actuele vrees voor vervolging van verzoekende partij kan bevestigen. Verzoekende partij licht toe dat zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag veel documenten heeft aangebracht van haar problemen en dat in het verleden zowel haar vader en buurman in 2005 werden vermoord en ook haar broer om het leven kwam om dezelfde redenen in 2016. Verzoekende partij wijst erop dat de bewijslast gedeeld is, namelijk zij heeft het nummer gegeven van de ambtenaar van de Verenigde Naties die haar relaas kan bevestigen en het is aan het CGVS dit dan ook te onderzoeken, wat *in casu* niet is gebeurd. Verzoekende partij vervolgt dat zij in het verleden ernstige problemen heeft gekend met sjiiitische milities, zij toen 17 dagen werd vastgehouden en gefolterd -verzoekende partij verwijst naar een aantal littekens op onder andere haar arm van brandwonden door een strijkbout-, bevrijd werd door het Amerikaanse leger in 2004, en niet uit het oog mag verloren worden dat deze milities op dit moment in Irak mee aan de macht zijn, deel uitmaken van het gezag en met verzoekende partij een rekening te vereffenen heeft, zodat zij niet kan verwachten dat zij bescherming geniet van de Iraakse autoriteiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van een aantal in hun verzoekschrift aangevoerde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

Dient er op te worden gewezen dat de vorige asielaanvraag van verzoekende partijen geweigerd werd bij 's Raads arrest nr. 178 434 van 25 november 2016 omdat er geen afdoende en geloofwaardige indicaties zijn dat verzoeker heden, twaalf jaren na het incident, in Irak nog steeds het risico loopt op represailles van het Mehdileger. Zo verzoeker stelt dat hij in het verleden ernstige problemen heeft gekend met sjiiitische milities en verwijst naar een aantal littekens op onder andere zijn arm van brandwonden door een strijkbout, benadrukt de Raad dat *in casu* niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker werd vastgehouden, gemarteld en na 17 dagen bevrijd werd door de Amerikaanse troepen en de Iraakse politie. Waar echter geen geloof aan wordt gehecht, is de bewering dat verzoeker twaalf jaar na datum nog steeds zou gezocht worden door leden van deze groepering (die inmiddels is omgevormd) enkel omdat hij indertijd hun leider beledigd heeft en omdat hem in het algemeen werd verweten mee te werken met de Amerikanen. Zo werd in het kader van de vorige asielaanvraag van verzoekende partijen als volgt geoordeeld:

“(…)De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nu nog steeds in gevaar zou zijn omwille van feiten die dateren van 2003-2004, de situatie in Zuid-Irak ziet er helemaal anders uit dan in 2003: “Dat blijkt uit objectieve landeninformatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier (COI bron 1 tot 4). In 2003 had het Mehdileger inderdaad als voornaamste bestaansreden de Amerikaanse troepen uit Irak te verdrijven, en zeker vanaf 2004 was er in het zuiden van Irak zelfs de facto sprake van een oorlogssituatie tussen het Mehdileger enerzijds en de Amerikaanse troepen en het Iraakse leger anderzijds, waarbij om Najaf zwaar gevochten werd. In die context kan het Mehdileger inderdaad aanstoot genomen hebben aan uw onvrede over de gevechten tegen de Amerikaanse troepen, maar de omstandigheden zijn inmiddels drastisch veranderd. Sedert het staakt-het-vuren van 2008 is er geen sprake meer van openlijke gevechten tussen de Verenigde Staten en het Mehdileger en in de huidige context is het Zuiden van Irak relatief veilig, en dan vooral voor sjiieten. Ook de context waarbinnen het Mehdileger momenteel opereert valt niet meer te vergelijken met die van 2003. Het originele Mehdileger zelf is sedert het sektarische geweld in 2007-2008 voornamelijk sluimerend aanwezig in Irak. In 2008 heroriënteerde leider Moktada al-Sadr de groep naar sociale dienstverlening. In 2010 verschoof het doel richting de politiek, om al-Sadr's politieke agenda te steunen. Sedert de komst van ISIS focust de militie

onder haar nieuwe naam Saraya al-Salam op de strijd tegen ISIS. Daarbij werkt het zelfs samen met het Iraakse leger en de Amerikanen.”

Verzoeker verklaarde dat hij in december 2003 problemen kreeg met het Mehdi-leger omdat dit raketten afvuurde en schoot op een politiekantoor in verzoekers straat en dat daarbij zijn huis beschadigd geraakte (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker ging klagen bij deze personen en er ontstond een discussie waarbij verzoeker de leider van het Mehdi-leger beledigde. Die avond kwam het Mehdi-leger verzoeker daarom oppakken en hielden ze hem 17 dagen gevangen waarbij hij gemarteld werd en hem verweten werd dat hij de Amerikanen steunde (gehoorverslag CGVS, p. 8). De Amerikaanse troepen en de Iraakse politie hebben hem bevrijd. Uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt (Mapping militant organizations – Mahdi Army; Institute for the Study of War, Jaysh al-Mahdi; A short profile of Iraq's Shi'a Militias, Terrorism Monitor Volume: 13 issue: 8 van 17 april 2015) blijkt dat het Mehdi-leger zich heeft omgevormd en nu onder een nieuwe naam strijdt tegen ISIS en hierbij samenwerkt met het Iraakse leger en de Amerikanen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij nu, twaalf jaren na het incident, in Irak nog steeds het risico loopt op represailles van deze groepering omwille van het feit dat hij in december 2003 hun leider zou hebben beledigd. De politieke situatie is sindsdien gewijzigd. Uit verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 8) blijkt dat hij indertijd mee bevrijd werd door de Iraakse politie, zodat zijn bewering in het verzoekschrift dat hij niet zal hoeven te rekenen op steun van de Iraakse autoriteiten, ongefundeerd lijkt.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan het feit dat verzoeker werd vastgehouden, gemarteld en na 17 dagen werd bevrijd door de Amerikaanse troepen en de Iraakse politie. Ook de Raad ziet momenteel geen redenen om dit in vraag te stellen. Wat echter niet aannemelijk lijkt, is dat verzoeker twaalf jaar na datum nog steeds zou gezocht worden door leden van deze groepering (die inmiddels is omgevormd) enkel omdat hij indertijd hun leider beledigd heeft en omdat hem in het algemeen werd verweten mee te werken met de Amerikanen. Ook in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat verzoeker deze groepering geen schade heeft berokkend: hij heeft zich enkel negatief uitgelaten over Moktada al-Sadr en daarbij is er een handgemeen geweest tussen verzoeker en een verantwoordelijke, wat bezwaarlijk een aanleiding kan worden genoemd voor een twaalf jaar durende zoektocht naar wraak.

De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die pertinent en deugdelijk zijn en steunen op de stukken van het administratief dossier, met name de verklaringen afgelegd door verzoeker en verzoekster en de informatie waarover het CGVS beschikt.(...)”

Zo verzoekende partij toelicht dat zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag veel documenten heeft aangebracht van haar problemen en dat in het verleden zowel haar vader en buurman in 2005 werden vermoord en ook haar broer om het leven kwam om dezelfde redenen in 2016, verwijst de Raad opnieuw naar zijn met gezag van gewijsde bekleedde arrest geveld in het kader van haar eerste asielaanvraag:

“4.7. Om te staven dat het Mehdi-leger dikwijls langs kwam en nog steeds langs komt en nog steeds op wraak belust is, verwijzen verzoekers naar drie moorden: de moord op hun (schoon)vader in 2005, die zich had boos gemaakt na zo'n bezoek van het Mehdi-leger, de moord op verzoekers broer in september 2016, die werd vermoord nadat hij niet had gezegd waar verzoeker verbleef, en de moord op een buurman, die net als verzoeker in 2003-2004 17 dagen werd opgepakt en gemarteld, naar de VAE vluchtte maar in 2015 naar Irak terugkeerde. Bij het verzoekschrift, in de aanvullende nota en ter zitting leggen verzoekers stukken neer over deze drie moorden (overlijdensattesten en klachten van nabestaanden bij de onderzoeksrechter en de rechtbank).

Inzake de dood van verzoekers vader, sluit de Raad zich aan bij wat daarover in de bestreden beslissing wordt gesteld: zelfs indien verzoekers vader in gewelddadige omstandigheden om het leven is gekomen (de overlijdensakte vermeldt geweerschoten aan het hoofd) dan nog is het moeilijk om aan te nemen dat het in de door verzoeker beschreven context zou zijn gebeurd, gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de veelvuldige bezoeken van de militie aan verzoekers familie sinds zijn vlucht in januari 2004 tot op vandaag, wegens een incident waarbij hen geen schade werd berokkend. Wat de inhoud betreft van de klacht van verzoekers moeder, wordt erop gewezen dat een klacht vermeldt wat de klager heeft verklaard. De inhoud van een klacht houdt daarom geen bewijs in van de beweringen van de klager.

Inzake de dood van verzoekers broer wordt hetzelfde opgemerkt: dit overlijden herstelt niet de ongeloofwaardigheid van het feit dat het Mehdi-leger gedurende twaalf jaar onafgebroken bij verzoekers familie langs kwam om hem op te sporen, omwille van een incident van twaalf jaar geleden waarbij hun leider zou hebben beledigd en het tot een handgemeen zou zijn gekomen. Zelfs indien verzoekers broer in gewelddadige omstandigheden om het leven zou zijn gekomen (de overlijdensakte vermeldt geweerschoten aan borst en buik), dan nog is het moeilijk om aan te nemen dat dit in de door verzoeker geschetste context zou zijn gebeurd, gelet op het hierboven vermelde. Ook hier wordt erop gewezen dat

een klacht vermeldt wat de klager, in casu verzoekers moeder, heeft verklaard. De inhoud van een klacht houdt daarom geen bewijs in van de beweringen van de klager. Het feit dat in dit klachtenformulier vermeld wordt dat een onderzoek wordt gestart, houdt ook geen verdere aanwijzingen in over de specifieke context van dit overlijden.

Tevens wordt erop gewezen dat uit de COI Focus "Irak: corruptie en documentenfraude" die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat valse documenten makkelijk te verkrijgen zijn: "Iraakse documenten zijn op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar. Het betreft onder andere na 9 april 2003 uit Iraakse overheidsinstellingen ontvreemde authentieke documenten. Dergelijke documenten voldoen aan alle vormvereisten, met uitzondering van de wijze van afgifte. Handelaars in vervalste documenten zijn veelal ook in het bezit van de officiële stempels en zegels. Verder komt het voor dat door corruptie binnen Iraakse overheidsinstellingen officiële documenten tegen betaling onrechtmatig afgeleverd worden." (p. 5) "Ook van de rantsoenkaarten die afgeleverd worden om beroep te doen op het Public Distribution System (PDS) zijn vervalsingen in omloop. Hetzelfde geldt voor woonattesten, overlijdensaktes en geboorteaktes." (p. 7).

Inzake de dood van verzoekers buurman, die samen met verzoeker ontvoerd en gemarteld zou zijn en vijf dagen na terugkeer naar Irak vermoord werd, wordt hetzelfde opgemerkt: een klacht vermeldt wat de klager (in casu de echtgenote van de buurman) heeft verklaard. De inhoud van een klacht houdt daarom geen bewijs in van de beweringen van de klager. Uit de hierboven vermelde info blijkt dat vervalste overheidsdocumenten en overlijdensaktes in Irak makkelijk verkrijgbaar zijn tegen betaling. Daarnaast sluit de Raad zich ook aan bij wat er in de bestreden beslissing over dit overlijden wordt gesteld:

"Bovendien was de betrokkenheid van uw buurman in uw arrestatie volgens uw verklaringen gering: hij kwam naar buiten toen hij hoorde dat er iets aan de gang was op straat toen het Mehdi-leger u kwam halen, en zou louter omdat hij tegenspraak meegenomen zijn. Het feit dat zijn rol bij de gebeurtenissen zo minuscule was, maakt het op zich al onaannemelijk dat hij enkel en alleen om die reden vermoord zou zijn (CGVS p.8)." Ook hier wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hijzelf of zijn buurman door het Mehdi-leger werden opgepakt en gedurende 17 dagen werden mishandeld, en vervolgens gedurende twaalf jaar onafgebroken gezocht, en in het geval van zijn buurman, bij terugkeer vermoord, enkel en alleen omwille van het feit dat er een woordenwisseling was met beledigingen en een handgemeen.

Verzoeker toont geen verband aan tussen deze overlijdens en zijn asielrelaas. Documenten kunnen een geloofwaardig asielrelaas versterken, in casu is het relaas van verzoeker echter niet geloofwaardig."

Zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissingen, is het gegeven dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidige aanvraag louter verwijzen naar en bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op zich niet van aard om afbreuk te doen aan het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Zo verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal geen enkele poging ondernomen heeft om het door hen bijgebrachte telefoonnummer van de ambtenaar van de Verenigde Naties, die bereid zou zijn om voor verzoeker te getuigen, te verifiëren, herhaalt de Raad dat in wezen niet wordt getwijfeld dat de feiten en problemen die verzoeker in het verleden heeft gekend. Verzoekende partijen hebben echter niet aannemelijk gemaakt actueel nog een gegronde vrees voor vervolging te hebben van het Mehdi-leger. Verzoekende partijen lichten niet toe op welke wijze en hoe een ambtenaar van de Verenigde Naties meer zou doen dan het bevestigen van hun problemen in het verleden of op welke wijzen deze persoon zou kunnen aantonen dat verzoeker en zijn familie actueel nog een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren voor het Mehdi-leger. De commissaris-generaal oordeelde dan ook op goede gronden het volgende: "Wat betreft uw verklaringen als zou een ambtenaar van de Verenigde Naties uit de VAE tot wie u zich, nadat u vernomen had dat u uit de VAE werd uitgewezen, hebt gewend, en die naar 'uw probleem' heeft geluisterd, voor u willen getuigen, zij vooreerst opgemerkt dat u geenszins specificceert over wat deze persoon dan precies bereid is te getuigen noch waarop deze getuigenis zou steunen (DVZ 2e AA, verklaring, vraag 15). Voor zover deze getuigenis louter zou steunen op wat u zelf aan deze ambtenaar hebt verteld, zoals uit uw verklaringen hieromtrent kan worden opgemaakt, zij hoe dan ook opgemerkt dat hier geen objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen noch uit de door u neergelegde documenten dat u in de VAE een asielaanvraag hebt ingediend, laat staan dat u door de VAE of door UNHCR een beschermingsstatuut werd toegekend. Indien u werkelijk meent dat de getuigenis van deze ambtenaar

een element betreft dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergoot, kan bovendien redelijkerwijze van u worden verwacht dat u dit reeds eerder, in het kader van uw vorige asielaanvraag zou hebben aangehaald, en dat u zelf het initiatief zou nemen om deze persoon te contacteren opdat u zijn getuigenis ter ondersteuning van uw asielaanvraag kan neerleggen. Uw loutere verklaring dat een ambtenaar van de Verenigde Naties in de VAE voor u wil getuigen, kan bijgevolg op zich geenszins aanzien worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk vergroot.” Behoudens het uiten van algemene kritiek, brengen verzoekende partijen geen concrete tegenargumenten aan die deze vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hier ter terechtzitting niet op in gaan en derhalve deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS